

AZ ÉV FIATAL ARCA FIATAL ARCA 2014

Hittel és szeretettel dolgozik

Bájos, kislányos arc, nyílt, tiszta, kék szemek. Egyszerűség és nyitottság. A zalaegerszegi Tóthné Koller Máriát kollégái jelölték „Az év fiatal arca 2014” pályázatra, és a zsűri is úgy döntött, a fiatal ifjúsági védőnő szakmai teljesítménye elismerésre méltó. Marcsi szerényen, de nagyon büszkén érkezett a címlapfotózásra.

– *Ragyog az örömtől!*

– Annyira boldoggá tesz, hogy kollégáim, feletteseim és tanítványaim ajánlásával én lettem a pályázat nyertese, ez most felülír minden más aggodalmat, de nem is hagynám, hogy az ördög elrabolja az örömet.

– *Kicsit feszengett, amíg szépitették a címlapképhez.*

– Inkább azért, mert nem vagyok hozzászokva, hogy ennyit foglalkozzanak velem és a külsőmmel, kozmetikusnál sem voltam soha életemben. Inkább a természetességre törekszem.

– *Nagyjából huszonöt évesnek tűnik, közben a négy gyermeke közül a legnagyobb fia már 19 éves egyetemista...*

– Már régen elmúltam huszonöt, és valóban nagycsaládok vagyunk. Joakim a villamosmérnöki karon tanul, hangmérnök szeretne lenni. Ábrahám fiam 13, Lévi pedig 9 éves. A három fiú mellé Rodét, a kislányomat 2,5 évvel ezelőtt kaptuk ajándékba. Bár ez valamennyiükről elmondható, mert egészen fiatal korban egy orvos megállapította, hogy egy fejlődési rendellenesség miatt soha nem lehet saját

gyermekem. Többek között ez volt az oka, hogy annyira fiatalon lettem várandós Joakimmal, nem számítottam rá, hogy teherbe esem.

– *Bibliai nevek?*

– Igen. Hívók vagyunk, ami nagyon sokat segít a mindennapjainkban. Amellett, hogy egy szerető és segítő közösség tagjai vagyunk, a hit a munkámban is nagyon fontos szerepet játszik. Tíz éve dolgozom ifjúsági védő-

nőként a zalaegerszegi Báthory István Szakképző Iskolában, amit a második családomnak érzek. A diákok 15 évesen bekerülnek az iskolánkba, de az érettségi utáni képzések, illetve szakképzések miatt egészen a fiatal felnőtt korosztályig ide járhatnak, ennyi idő alatt nagyon a szívemhez nőnek. Vannak nálunk hátrányos helyzetű, eltérő problémákkal küzdő tanulók, számomra kihívás ezeket a gyerekeket buzdíta-

ni, és szárnyakat adni nekik ahhoz, hogy személyiségük formálódjon. A vallásban alaptézis mások bátorítása, buzdítása, lelki gondozása, és az, hogy hittel sok minden lehetségessé válhat.

– *Nem nehéz vagy kényelmetlen a kamaszokkal szerelemről, szexualitásról beszélgetni?*

– Ha „kényes” a téma, és esetleg nevetgélnek, mindig azt mondom, hogy inkább most ne vessenek, mint később sírjanak. Engedem, hogy úgy reagálják le ezeket a kérdésköröket, ahogy ők szeretnék. Miután a barátságáról, szerelemről, szexualitásról egyébként a családban nem sokan beszélgetnek velük, eléggé hiányosak és tévesek az ismereteik. Én nyitott vagyok minden kérdésükre, ezért általában hamar megnyílnak, és mernek kérdezni. Nagyon szeretik az életből vett példákat, a humor pedig mindig oldja a feszültségeket.

– *Szóval soha nem jön zavarba?*

– Az első egy-két alkalommal még én is el-elpirultam, de az-

Lezárult „Az év fiatal arca 2014” pályázat

„Az év fiatal arca” pályázatot és címet a Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara és a Literatura Medica Kiadó – a Hivatásunk c. magazin kiadója – együttesen hozta létre 2013 nyarán azzal a céllal, hogy a figyelmet az egészségügyi szakdolgozók tehetséges és elhivatott fiatal generációjára irányítsa.

A pályázatra idén is szép számmal érkezett jelölés és pályamunka – hiszen az idei év újításaként már saját magukat is ajánlhatták az egészségügyben dolgozó fiatalok.

A cím odaítéléséről héttagú szakmai bizottság döntött, amelynek tagjai voltak a MESZK részéről Üveges Péterné (országos elnökség), Szabó Bakos Zoltánné (országos bizottságok), dr. Csernus Mariann (etikai kollégium), Richter Márta (területi elnök), Csósz Katalin (védőnői tagozat) és Tóth Anna (szülész női tagozat), a kiadó részéről pedig Cserni Timea (ügyvezető).

A szakmai zsűri az érvényes pályázatok és ajánlások közül, az elbírálási szempontok alapos mérlegelésével „Az év fiatal arca 2014” pályázat nyerteséül Tóthné Koller Máriát (Egészségügyi Alapellátási Intézmény, Zalaegerszeg) választotta.

Továbbá a beérkező nagyszámú kiemelkedő pályázat láttán a bizottság azt a döntést hozta, hogy a kiválasztott nyertes mellett a három legtöbb voksot kapó jelöltnek – Kutasné Balla Erika (Városház Háziorvosi Rendelő), Szabó Rita (Országos Klinikai Idegtudományi Intézet), Székér Tamás (Zala Megyei Kórház, Ápolási osztály) – lehetőséget biztosít példamutató szakmai életútjuk bemutatására lapunk 2015-től induló új, „Az elhivatott fiatal generáció” című rovatában. Ezzel párhuzamosan a jövő évtől a pályázat címe „Az elhivatott fiatal generáció – pályázat 2015”-re változik.

óta rutint szereztem, és a gyerekek általában hamar elfogadnak. Egyébként nemcsak a szexualitásról beszélgetünk, hanem sokféle témát feszegetünk, ami érinti őket, legyen az a stressz, AIDS, szervenélbetegségek vagy az önismeret. Velem felszabadultan tudnak beszélgetni, amiben az is közrejátszik, hogy nekem nem kell érdemjegyet adnom hiszen, mint egészségfejlesztő vagyok jelen, ezért nincs félelem a diákokban.

– Minden nap velük van?

– Keddenként óraadó tanárként kisgyermekgondozó, illetve szociálisgondozó szakos hallgatókat oktatok szakiskolában, de a többi napon a Báthoryban vagyok. Részt veszek az egészségnapokon, a különféle iskolai rendezvények szervezésében, vagy akár versenyfelkészítésben. A diákok közül sokan a saját gondolataikkal, lelki problémáikkal is megkeresnek. Sok sikerélményem van, de végső soron az egészségnek az őszinteség és az empátia a titka. A szeretet, a hitesség, türelem és a példamutatás nagyon fontos nemcsak a védőnők, hanem valamennyi egészségügyi dolgozó munkájában.

– Miért pont védőnő lett?

– Hatodik vagy hetedik osztályban döntöttem el, amikor először megkérdezték, hogy mi akarok lenni, és elkezdtem ezen

gondolkodni. A Zala megyei Hahótón nőttem fel, az ezerfős kistéleülésen csodálatos védőnénink volt. Legtöbbször azért jött az iskolába, hogy megmérjen bennünket és tisztasági vizsgálatot tartson, de nagy tapintattal és szeretettel végezte a munkáját, ezért mi mindig boldogan vártuk. Akkor határoztam el, hogy én is ilyen hivatást szeretnék, hogy hasonló örömmel fogadjanak. Később a középiskolában is nagyon nagy hatással volt rám az ifjúsági védőnőnk, Bujtor Csilla, aki most kolléganőm, és máig is példaképem. Azóta sem bántam meg a döntésemet, minden nap úgy megyek a munkába, hogy szeretem, amit csinállok.

– Most iskolában dolgozik, pedig területi védőnőként kezdte. Az nem vált be?

– Másfél évig voltam területi védőnő, azt a munkát is nagy lelkesedéssel végeztem, de aztán megszületett Ábrahám fiam. A GYES után területen nem volt hely, ezért kerültem iskolába. Nem az én döntésem volt, akkor éppen erre volt lehetőség, de örülök, hogy így alakult, mert az iskolai munka sokrétű és nagyon érdekes, tele van kihívásokkal.

– És a fegyelmzés?

– Az manapság nem megy olyan könnyen. A mai diákok figyelmét nehéz

lekötni, főleg, ha a magatartásukkal amúgy is bajok vannak. Ha nem férnek a bőrükbe a diákok, bevetek valamilyen horogjátékot, amire ráharapnak, és ezzel általában megnyerem őket.

– Nem lehet, hogy pályát tévesztett, és inkább pedagógusnak kellett volna mennie?

– Egészségtan-tanári végzettségem is van, lett volna lehetőségem arra, hogy csak tanítsak, de maradtam a saját hivatásomnál, és nem is szeretném ezt lecserélni. Számomra a hűség a munkában és a kapcsolataimban egyaránt fontos. Védőnőként megtaláltam önmagam, az elhivatásomat, és nagyszerű kolléganőim vannak.

– Nem vállalt ezért túl sokat?

– Egyelőre bírom, amit válllok. Évente néhány alkalommal tartok szülésre hangoló, „Babaváró” tanfolyamon előadást, vagy egészségfejlesztésről beszélek kollégiumokban. A városi rendezvényeken szűrővizsgálatokat végzek, és daganatmegelőzéssel kapcsolatban adok tanácsokat. A kamara rendezvényeinek szervezéséből is kivészem a részemet, ha kérnek rá a megyei védőnői tagozat tagozati képviselőjeként. „A hivatásunk mesterei vagyunk” területi

szakmai vetélkedőre rizikójátékot állítottam össze, így humorosan és játékosan mérhetők össze a tudásukat a kollégák. Nagy sikert aratott. Bármiben segítek, ha tudok, és nagy szeretettel vállalom el, amire megkérnek.

– Azt súgták, ha kérlek, énekel is...

– Sokan tudják rólam, hogy szeretek énekelni, tagja voltam a zalai védőnőkből álló Gólyahír Kamarakórusnak is, ami idén sajnos szünetel időpont-egyesítési nehézségek miatt. Felkérésre a kamara fennállásának tízéves évfordulója alkalmából a megyei ünnepségen is énekeltem. A zene nagyon fontos szerepet játszik az életemben, a családommal is szoktunk közösen zenélni. A férjem dobol, Joakim gitározik, Ábrahám ütős hangszereken játszik, Lévi zongorázik, én pedig a kislányommal együtt énekelgetek. A zenével sok mindent ki lehet fejezni, a zene az életem szerves része.

– El sem tudom képzelni, a sok munka mellett hogyan jut még idő erre is.

– Bevallom, sokszor elfáradok, de mindig sikerül erőt merítenem, és fontosnak tartom az együtt töltött, minőségi percekét. A családomtól, a barátainktól, a kollégáimtól és a diákoktól is sok bátorító szót kapok, ami feltölt. Nagyon hálás vagyok a férjemnek, hiszen mindenben segítöm és támaszom. A főiskolát úgy végeztem el, hogy Joakim kicsi baba volt, akit a férjem pelenkázott, hozta-vitte a bölcsődébe. Nem tudtam volna végigcsinálni, ha ő nem áll mellettem. Nagyon lelkesítő ember, elfogadja azt, amit csinálok, és mindenben támogat.

– Mi az, ami hajtja előre, és amiből mindehhez erőt merít?

– Édesanyám és az édesapám, akiknek nem volt lehetősége továbbtanulni, mindig bátorítottak, hogy képezsem magam. Azt mondták – amit gyerekként nem mindig hiszünk el –, hogy magamnak tanulok, és hogy amit tanulok, az az anyém, szorgalommal bármit elérhetek. De ez a késztetés valahonnan belülről is fakadt. Az erős hitet a nagyszüleim ültették el bennem, már egészen kicsi koromban hittem, hogy Isten mindig ott van melletttem. Ha kezembe veszem és olvasom a Bibliát, mindig úgy érzem, hogy átölelnek a sorok, ennél jobb értékrendet pedig még nem találtam. Egyfajta tükrös, és számomra minden benne van, ami az élethez kell. Az pedig, hogy jelöltek ezen a pályázaton, abban erősít meg, hogy megéri kitartóan és lelkiismeretesen dolgozni, és küzdeni a céljainkért.

Tarcsa Orsolya

Riport

A szakmájuk a hivatásuk

Mereven előreszegezett tekintettel mentem végig az Országos Onkológiai Intézet Fej- Nyakdaganatok Multidiszciplináris Centrum folyosóján. Nem néztem se jobbra, se balra, csak az érdekelt, hogy minél előbb érjek a nővérpulthoz, és ne kelljen látnom a vágásokat, a műtét után feldagadt arcokat, a nyaki sebektől a drénen át a redonba csordogáló vérsavót. A centrum szakdolgozói csapata idén MESZK-különdíjat kapott az Astellas-díj – Az év szakdolgozója pályázaton, a fekvőbeteg-ellátás csoportos kategóriájában.

Néhány perccel később már Szalai Mártát, egyetemi diplomás ápolót, az osztály vezető főnővérét hallgattam:

– Amikor tizennyolc évvel ezelőtt beléptem a fej-nyak sebészetre, megláttam a betegeket, a csöveket, a dréneket, úgy éreztem, hazaértem, nekem itt kell dolgoznom – meséli olyan arckifejezéssel, amivel leginkább az áhítattal teli pillanatot idézzük fel.
– Egyetlen nap alatt kiléptem

az akkori munkahelyemről, a II. Számú Belgyógyászati Klinikáról, és azóta itt dolgozom. Szerintem ez a legkeményebb szakterület az onkológiában pszichésen és mentálisan, de lehet, hogy éppen ez vonzott – mondja

Márta, aki hatéves korában öltözött be először nővérnak, és a ruha azóta is rajta van.

Huszonnégyen dolgoznak a főnővér keze alatt az osztályon, a szakápolók, főiskolai diplomás ápolók, onkológiai szakápolók

„A legjobb fej főnök” címre jelölték néhány évvel ezelőtt Szalai Mártát kollégái egy kereskedelmi rádió műsorában. Így írtak róla: „Rendkívüli ember, aki a hivatásának él. Tűzön-vízen át kiáll mellettünk, meghallgatja a gondjainkat, ő az a vezető, akire felnézünk, tiszteljük, ugyanakkor szeretjük. Nem tűri az igazságtalanságot, ha valaki meghazudtol minket, vagy ok nélkül bánt. Igazi anyatigrisként őrzi a nővéri hivatás szellemét, aki vele dolgozik, tudja, a betegek szakápolása a legszebb dolog a világon.”